

Gouden-rivierstreek

AFSTAND

61 km.

AARD VAN DE WEG

Behalve enkele korte kasseistroken in de buurt van het kasteel van Ooidonk, overal mooi geëffende asfaltpaden. Op je fietsmenu staan vier jaagpaden: Leie, Watersportbaan, kanaal Gent-Brugge en Schipdonkkanaal. Je volgt ook een stuk van de bewegwijzerde Leiestreekroute tussen het Ooidonkkasteel en Afsnee.

AANBEVOLEN VERTREKPUNT

Bij de brug over de Leie te Astene-Deinze. Op de E40 afrit 14 richting Deinze nemen en dan de N43 richting Kortrijk. Bij het naderen van de dorpsbebouwing van Astene ter hoogte van de kerk rechtsaf, nog eens rechtsaf de Achterstraat in, dan links de Pontstraat inslaan en na ongeveer 200 m rechts de Hellestraat nemen.

TOERISTISCHE INFO

Deinze: Stadhuis, Markt 21, tel.(09) 386 23 23.

Gent: Stadhuis, Botermarkt 1, tel.(09) 224 15 55.

Lovendegem: Gemeentebestuur, Kerkstraat 45, tel.(09) 372 71 20.

Nevele: Gemeentebestuur, Cyriel Buyssestraat 15,
tel.(09) 371 68 11.

FIETSENVERHUUR NMBS-station van Deinze: tel.(09) 386 11 10.

NMBS-station van Gent (Sint-Pieters): tel.(09) 222 44 44.

* Langs de grillige zijden van een uitgerekte driehoek loopt deze dagtocht door de achtertuin van Gent. Bodemkundig behoort dit gebied ten zuidwesten van de Arteveldestad tot Zandig-Vlaanderen. De landerijen liggen zo'n 13 m boven de zeespiegel, terwijl de rivierbeddingen van de Leie en het Schipdonkkanaal veel lager gelegen zijn. Eeuwenlang voerden de Leie en de Oude-Kalebeek (in de vallei waarvan het kanaal naar Brugge en het Schipdonkkanaal aangelegd werden) allerlei fijn gemalen materialen mee die door aanslibbing een smalle vruchtbare strook langs de rivier vormden. Wegens het geringe verval zijn er bovendien na talrijke overstromingen langs de Beneden-Leie heel wat moerasgebieden en drassige weilanden ontstaan. In de buurt van Drogen zijn zo verscheidene Leiearmen gevormd.

De oevers van de Leie oefenen door hun poëtische aanblik nog steeds een enorme aantrekkingskracht uit op de bezoeker, hoewel je maar enkele kilometers echt langs het traag stromende water kunt fietsen. Heel wat oevergebied werd immers opgeofferd aan riante villa- en fermettebouw.

Je kunt even proeven van de grote stad Gent, waar je de vaart naar Brugge volgt langs rustige straten. Maar ook langs het Schipdonkkanaal is het heerlijk fietsen op de brede hoge dijk door een verlaten landschap. Tijdens het laatste deel van de tocht kom je door Deinze, waar je door het uitgestrekte recreatiedomein De Blaarmeersen fietst.

DE TOCHT

Het mechanisme van de oude ophaalbrug over de Leie te Astene is weliswaar aangepast aan de moderne tijd, maar de brug is nog even smal als vroeger en nog steeds met houten

balken geschraagd zoals bij de bouw in 1870. Ze wordt ook op zondag bediend ten behoeve van de pleziervaart en dat is nogal uitzonderlijk. De brugwachter, in dienst van het Vlaamse gewest, woont in de oorspronkelijke, statige dienstwoning die blauwwit werd geschilderd en uitkijkt op de ophaalbrug. De sluis had vroeger een verval van 80 cm, maar door verbeteringswerkzaamheden stroomaf- en stroomopwaarts doet ze al lang geen dienst meer, zodat de schutkleppen altijd openstaan. De oude volwassen bomen bij het bruggehoofd staan erbij als tijdloze wachters aan een rivier waarop in vooroorlogse tijden alleen vrachtschuiten met geringe diepgang voeren.

Nadat het klinkende geluid van de brugbalken is weggeëbd, ga je rechtsaf. Je ziet de Leie voor je ogen stromen, maar je moet haar bijna onmiddellijk weer achter je laten, want een kort steil bruggetje over een doorlaatklep leidt je naar links waar je de Oude Leie roerloos ziet schitteren. Roerloos ligt deze afgesneden rivierarm tussen het hoge gras te rusten te midden van de talrijke vissers die hier de stilte komen opzoeken. De sleutelgatvormige kronkel is ongeveer 4 km lang maar je volgt hem slechts tot aan de parkeerplaats voor de vissers. Weg van de waterplas hobbel je over een vriendelijke kasseiweg in de richting van een breed en hoog bosgebied (300 ha), waarin het (1) kasteel van Ooidonk verscholen ligt. Langs reuzen van beuken en aloude populieren kun je turend door het dichte lover langzaam maar zeker de slotgracht, vijvers en torens van dit kasteelcomplex ontwaren.

Als je op het voorplein komt, nodigt een wijd open hek je uit om in het park (45 ha !) rond te wandelen en/of het interieur van dit prachtige kasteel te leren kennen.

De talrijke grote en kleine torens geven het een sprookjesachtig aanzien. Het huidige gebouw is in 1595 opgetrokken in speelse renaissancestijl. Het grondplan dateert echter uit de 12de eeuw, toen het een versterkte waterburcht aan de Leie was. De vier zware hoektorens laten dit nog goed zien. Het kasteel is in juli en augustus op zaterdagen, zonenfeestdagen open van 14.00 tot 17.30 u.

Vanaf het parkeerterrein laat je je nu gedurende de volgende 20 km leiden door de roodwitte borden van de Leiestreekroute. Over de gekasseide kasteeldreef, omzoomd met sierlijke lindes en uitkomend op een slank poortgebouw uit 1595, fiets je Bachte-Maria-Leerne binnen. Luttele seconden later kom je langs de kerk van Sint-Martens-Leerne. De namen van deze en volgende dorpen die je aandoet, zullen je misschien wel in een romantische stemming brengen. Dat komt omdat je van de lessen esthetica en kunstgeschiedenis nog herinnert dat in deze Leiedorpen heel wat beroemde schilders en beeldende kunstenaars gewoond en gewerkt hebben. Zij kwamen rond de eeuwwisseling naar deze landelijke contreien om in alle rust en stilte te schilderen, te beeldhouwen of te dichten. Je zult hun namen onderweg veelvuldig terugvinden op straatnaamborden, bij kleine musea, woonhuizen, tavernes en galerijen.

Op weg naar Deurle krijg je vanaf een brug een breed, schilderachtig uitzicht op de Leie, die letterlijk door de vlakke weiden voortkronkelt.

Een flink jacht vaart tergend langzaam over het water, slechts wat dikke rimpels achterlatend op het donkere oppervlak. Vanaf Astene-brug tot Gent is de Gouden Rivier alleen toegankelijk voor de pleziervaart. Om al te ernstige afkalving van de kwetsbare oevers tegen te gaan, mogen de boten absoluut niet sneller varen dan 12 km/u.

Als je van de Leie wegdraait, wacht je een korte klimpartij midden door een overwelfd beukenbos. De volgende 15 km zul je bijna onafgebroken gehuld worden in de groene geborgenheid van grote en kleine struiken, van hoge en lage bomen in een mozaïek van groentinten. Vooral beuken-, liguster- en cypressenhagen omringen je voortdurend, op smalle weggetjes sluiten ze je in en ontnemen je elk uitzicht. De wegwijzers brengen je eerst in het dorpscentrum van Deurle: een nietig kerkje met enkele lage huisjes eromheen. Bergop, bergaf slalom je tussen sierstruiken, berken en stoere beukestammen. Mooi afgewerkte bungalows en moderne boerderijtjes koesteren zich in groene weelde en verscheidenheid. Na een tijdje zie je plotseling het volle licht schijnen over de gladgeschoren gazons van de plaatselijke golfclub. Overwegend oudere mannen en

vrouwen wandelen keuvelend over de fijne glooiingen achter hun caddies aan. Het golfterrein is 39 ha groot en telt 18 holes. Tegen een hoge bosrand aan prijkt het 'golfkasteel', dat als een belvédère boven dit exclusieve domein uit praalt.

Na dit lommerijke verpozen kom je aan in het open dorpscentrum van (2) Sint-Martens-Latem. De kerk valt direct op door het schip dat drie beuken telt. Je ziet hier weer de Leie blinken, er is een aanlegsteiger en er zijn ook enkele tavernes.

Bij het verlaten van de dorpskom word je aangenaam getroffen door de wieken van een korenwindmolen. Oorspronkelijk stamt hij uit 1373, maar hij werd in 1978 grondig opgeknapt en toonbaar gemaakt. Het is een onmiskenbaar teken dat je na de bosomgeving weer in een doorkijklandschap terechtgekomen bent. Akkerpercelen vol aardappelen, maïs en koren wisselen af met grazige weilanden. Deze uithoek van Zandig-Vlaanderen barst bepaald niet van de vruchtbare cultuurgronden. Enkele witzwarte koeien staan onbeweeglijk te kauwen in het warme zonlicht.

Tussen de bomen in de verte herken je de hangende kopjes van de lantaarnpalen langs de E40. Heel even moet je het snelweggeraas doorstaan, dan kom je uit bij de verlaten Leieoever. Je hebt er al bijna 19 km op zitten en vanaf hier zul je getrouw de meanders van de Leie volgen, eerst nog op afstand, want deze rivierweiden werden listig ingepikt door welgestelde lieden die hier zij aan zij rustieke villa's en luxueuze landhuizen neergezet hebben. De rivier stroomt door hun achtertuin. Hek na hek, poort na poort kijk je geboeid naar dit vertoon van rijkdom en aanzien, de Leie zelf valt bij dit alles in het niet. Gereduceerd tot een privé-grasstrand komt ze nauwelijks tot haar recht in dit kunstmatig opgebouwde landschap.

Net vóór het romantische Romaanse kerkje van (3) Afsnee ga je met de fiets aan de hand via het terras van restaurant Nenuphar naar het veer. Een simpel roeibootje zet je gratis, met fiets en al, in een wip over.

Vanaf deze plek wordt je geduldig wachten beloond, want 3 km lang zul je de traag stromende rivier niet uit het oog verliezen. Je zult ogen tekortkomen, zoveel is zeker, want zowel het omringende landschap als het water baden in een vredige stilte. Ook de oude populieren hebben blijkbaar de innerlijke rust van dit water overgenomen. Aan de overkant zie je de keurige gazons van de villa's, waarvan je zoëven uitsluitend de voorkant te zien kreeg. Je kunt moeiteloos gelijke tred houden met de pleziervaarders in hun glanzende boten, want ze moeten zich houden aan de maximale 12 km/u. Een politierivierboot patrouilleert voortdurend om snelheidsmaniakken zo nodig te enteren.

Aan de aanlegsteigers van de wijk Drie Leien liggen hagelwitte boten in groten getale dicht naast elkaar. Schippers en hun familie zitten op het dek gewoon te genieten van de Leie-rust, terwijl dagjesmensen aan de graskant hun picknickmand uitpakken. Deze woonkern wordt als een eiland ingesloten door de noordelijke/zuidelijke Leie en de Ringvaart rond Gent. De bijzondere geografische ligging bepaalt ongetwijfeld het rustige, tijdloze karakter van dit gehucht. Bewoners of bezoekers kunnen trouwens alleen via de brug in Drongen dit groene eiland verlaten.

Even verder zie je dan de echte (oostelijke) Leie zich in twee armen splitsen (vandaar de naam Drie Leien). Vanaf dat punt volg je de noordelijke vertakking, die voorbij Drongen helaas niet verder stroomt wegens de aanleg van de Ringvaart in 1969. Voor je echter daar bent, kruis je onderberms de spoorlijn Gent-Oostende en wordt het pad ineens heel smal door oprukkende brandnetels. Na de spoorlijn hellen aan de bovenoever volwassen bomen zwaar over naar het wateroppervlak. Ze staan aan de rand van het park van de Oude Abdij. Dit gebouwencomplex was vroeger een jezuïetenklooster; nu is het omgevormd tot een rustoord voor deze orde en doet het tevens dienst als bezinningsoord.

Daarachter ligt Drongen-centrum. De natuurwandeling langs de Leie loopt met het oversteken van de Drongenbrug ten einde. De zeshoekige bordjes brengen je via een straat tot aan de lange overbrugging over de Ringvaart, waar je op het hoogste punt een weids uitzicht krijgt over de omgeving. In het noorden ligt het privé-natuurreservaat

Bourgoyen-Ossemeersen (200 ha vochtige weilanden en laagveenmoeras) en aan de zuidkant liggen de Blaarmeersen, oorspronkelijk een moerasgebied aan de Gentse stadsrand, nu grotendeels in beslag genomen door een uitgestrekt sport- en recreatiegebied, met skiheuvel en al.

Het meest in het oog springend is een kaarsrecht kanaal: (4) de Watersportbaan. Het is een rechthoekige (0,76 km x 2,3 km) roeibaan die in 1955 in gebruik genomen werd.

Aan de kop van dit water verlaat je definitief de Leiestreekroute 6 en je volgt de linkerzijde van deze waterrechthoek tot daar waar een kleine Leiearm erin uitmondt. Je volgt deze waterarm (Dosschelaan) tot aan een kruispunt waar je links de witte reling van een boogbrug ziet. Deze brug ga je over en je blijft het water volgen tot je op het kanaal Gent-Brugge stuit.

Als je hier het kanaal oversteekt en schuinrechts blijft volgen kom je in het hart van Gent terecht.

In het andere geval draai je 90° naar links en dankzij een geplaveid pad tegen de rooilijn aan zit je afgeschermd door struikgewas in een goede positie om je ogen over de waterlijn te laten dwalen. De rustige straat in de wijk Brugsepoort bestaat uit een aaneengesloten rij identieke arbeiderswoningen waarvan sommige slechts 3 m breed zijn. Ze worden veelal bewoond door migrantenfamilies. Op zondag zitten ze in het deurgat te keuvelen met de burens, terwijl de kinderen joelend op straat spelen. Je treft hier ook oude werk- en opslagplaatsen aan die inmiddels dienst doen als goedkope voorraadruimtes voor bedrijven. Dit gedeelte van Mariakerke ademt de sfeer van een ijle voorstad.

Na 35 km doemt er een waterkruispunt op. Hier reiken het zuidelijke en het noordelijke vak van de Ringvaart elkaar de hand. Je gaat de Speybrug op, maar let op !: eenmaal boven moet je direct naar links afdalen, beneden helemaal terugdraaien en onder de brug door het jaagpad volgen. Nu fiets je langs de waterrand van het kanaal naar Brugge. Het Duivelsputgemaal, een pompinstallatie uit 1973, komt in zicht. Het gemaal leidt de Oude-Kalebeek onder het kanaal door. Deze zal ons nog een tijdje benedendijks blijven volgen in een betonnen goot.

Deze waterweg ziet er totaal anders uit dan het stadskanaal van daarnet. Onlangs is het grondig gemoderniseerd en bevaarbaar gemaakt voor schepen tot 2000 ton. Het is 40 m breed en 3 m diep. De betonnen oeverranden zijn met een dakgoot afgewerkt, zodat snelheidsduivels en waterskiërs hier naar hartelust op het water tekeer kunnen gaan zonder de oevers te beschadigen.

Het eerstkomende uur hoef je je niet te bekommeren om richtingveranderingen en ook niet om verkeerslawaaï, want tot Deinze, 21 km verder, zoef je, glijd je, schrijd je als een koning (te rijk) over een glimmend, blinkend, hemelsbreed jaagpad. Pas aangeplante jonge zomereiken vergezellen je tot aan de volgende kanalenkruising 7 km verderop. Auto's zie je op de verkeersweg aan de overkant als gewichtloze speeltjes voorbijflitsen en ook de huizenrijen lijken onwerkelijk ver. Vooral groepen wielertoeristen zullen hier hun hart kunnen ophalen.

Lovendegem staat bekend om zijn vele kastelen en buitenverblijven die de industriebaronnen van Gent hier rond de eeuwwisseling lieten bouwen. Je kunt ze alleen vaag vermoeden in de verte, afgeschermd als ze zijn door vijvers en hoge parkbomen. Deze uitheemse bomen zijn inmiddels uitgegroeid tot machtige kruinen die als cumuluswolken hoog in de lucht opbollen. In de verte zie je dus alleen maar een opvallende donkergroene vlek als aanduiding van een of ander lustslot.

Na de Bierstalbrug, de Lovendegembrug en de Durmenbrug bereik je de aansluiting met het Schipdonkkanaal, ook wel het Afleidingskanaal van de Leie genoemd. Het begint in de Leiebedding te Deinze en legt een onwaarschijnlijk lange weg van 53 km af naar de kust te Zeebrugge. Het werd midden vorige eeuw uitgegraven om de voortdurende overstromingen van de trage Leie een halt toe te roepen. Tot Deinze wachten je nog 14 km, maar geen nood: het is de voortzetting van het droomtraject dat al begon in

Vinderhoute. De oeverbegroeiing verandert nu van zomereik in witte abeel en later in esdoorn en schietwilg. Op plaatsen waar de waterweg schuin wegbuigt krijg je bijna wiskundige perspectiefffecten met de drie bomerijen. In contrast met deze jonge aanplant pronken oude canadapopulieren in aaneengesloten gelederen aan de overkant. Op werkdagen varen hier schepen tot 1350 ton van Terneuzen naar Deinze of Kortrijk. Maar op zon- en feestdagen neemt de plezierschipper bezit van de watervlakte. Zowel open als gesloten plezierboten varen tuffend voorbij, man aan het roer, vrouw in bikini op het voorplecht en kinderen vechtend om de verrekijker. Speedboten trekken waterskiërs voort en waterscooters hebben hier plaats in overvloed voor hun sport.

Vanaf de trekweg kun je je blik vrijwel onbeperkt laten ronddwalen en de einders aftasten, een bezigheid die nooit verveelt. Soms staat een oude hoeve met bijgebouwen wat dichterbij of liggen enkele lage huisjes aan de overkant op een kluitje langs de vaartweg, maar meestal is de menselijke aanwezigheid ver te zoeken. Witte en zwarte koeien zijn 'aan land' de enige levende wezens. Je komt eigenlijk het dichtst bij de bewoonde wereld ter hoogte van Landegem-dorp, de andere kerktorens die in de verte voorbyschuiven zijn die van Merendree, Nevele, Vosselare of Meigem.

Bij km 54 verandert het wegdek in beton en dat geeft tevens aan dat je de bedrijvzone van Deinze-Noord binnenrijdt. Links, op ongeveer een kilometer in vogelvlucht, torent de kerk van Bachte aan de Oude-Leiearm boven de bomerijen uit.

Maar wat het meest in het oog springt, is het imposante Dossche-bedrijf dat de lucht vult met zijn hoge fabriekstorens. Je blijft pal naast de vaart fietsen tot voorbij de Krommebrug en de brug over de N35 en je komt zo aan de rand van (5) De Brielmeersen: een uitgestrekt (40 ha) sport- en recreatiegebied op een steenworp van het stadscentrum. Voor de aardigheid kun je nog even blijven 'jagen' tot aan de bocht waar de Leie zich als het ware uit zijn afleidingskanaal losmaakt en naar het stadshart trekt. Spijtig genoeg loopt het pad hier dood. Om bij de Leie en/of in de stad te komen, kun je probleemloos even langs een wandelweg het park in: stapvoets rijdend kun je je ogen uitkijken naar een manege, een speeltuin, een cafetaria, een dierenpark en vijvers. Je komt op deze rondweg veel wandelaars met kinderen tegen, vermijd dus al te plotselinge bewegingen of te snel rijden.

Via een parkeerplaats verlaat je het gebied en je krijgt de Leie weer in het oog. Dan staat de (6) Onze-Lieve-Vrouwekerk opeens voor je. Ze ligt precies in het verlengde van de rivier en in combinatie met de waterspiegelingen krijgt ze een waardig aanzien. In de 12de eeuw werd ze aan de voet van de Leie gebouwd. De latere gotische opbouw doet echter sterk denken aan de gedrongen Romaanse kerkbouw met lage kapellen die met hun kleine vensteropeningen tegen het moederschip aangedrukt liggen.

Ter hoogte van de Tolpoortphaalbrug loopt de hoofdstraat naar het centrum, dat nogal bescheiden van omvang is. In de omgeving van het marktplein staan nog enkele oude herenhuizen. Vroeger was Deinze een belangrijk centrum van de Vlaamse lakenindustrie, nu is de plaats vooral bekend om haar pluimveemarkt.

Hoewel het daar op het eerste gezicht niet naar uitziet, kun je de oever toch blijven volgen. Je vindt er nog volop sporen van de vroegere industriële betekenis van Deinze. Enkele vrachtschepen aan afgesloten meerpalen wachten de eerstvolgende werkdag af om hun lading te kunnen lossen. Ze hebben vast en zeker tonnen graan in hun ruim voor De Molens van Deinze aan de overkant, een onderneming die een breed stuk loskade in beslag neemt. Met al die nieuwe bedrijventerreinen aan de rand van de steden houd je het bijna niet voor mogelijk dat er hier, zo dicht bij het centrum, nog een moderne molen in bedrijf is. Je staat ervan te kijken, terwijl het in de jaren '50 voor de stedelingen iets vanzelfsprekends was.

Via openstaande hekken van leegstaande bedrijfsloodsen kom je op een rood sintelpad terecht. Vanaf hier herken je weer de poëtische Leie zoals je die eerder op de dag kon bewonderen in Deurle, Sint-Martens-Latem of Afsnee, rustig stromend tussen de groene

grazige bermen. Nog één expansief fabrieksgebouw – met eigen brug over het water ! – moet je trotseren voor je de metalen stangen van Astene-brug in de lucht ziet steken.

ZIJN LEIE

Langs de Leie tussen Afsnee en de Drie Leien zaten er heel wat vissers aan de waterkant. Ze keken naar de onbereikbare overkant waar een vredig landschap lag te verstillen. Zelfs de koeien bewogen nauwelijks.

Hij was zo verdiept in zijn bezigheden dat hij me niet zag aankomen. Net op het ogenblik dat ik hem voorbij zou fietsen, stak hij onverwachts zijn werphengel naar achteren. Ik kon een botsing niet meer vermijden en de hengel kwam onder mijn voorwiel terecht. Ik remde uit alle macht. We stonden beiden eerst wat perplex te kijken, maar toen begon de visser zich uitgebreid te verontschuldigen. Het had erger kunnen zijn, mijn fiets was niet beschadigd en dus kon ik mijn tocht voortzetten.

Maar door het voorval raakten we aan de babbel. Hij was nieuwsgierig naar mijn fietstocht en ik raakte geïnteresseerd in de visserij. Ik had op mijn tochten al zoveel vissers voorovergebogen aan het water zien zitten, dat ik nu mijn kans schoon zag om wat meer over het riviervissen te weten te komen. Ik had wel gehoord dat vissers flink kunnen liegen als het op de afmetingen van de gevangen vis aankomt en ik was dus op mijn hoede.

‘Het zijn weer goeie tijden voor de vissen in de Leie,’ begon hij, ‘enkele jaren terug was het slecht gesteld met de kwaliteit van het Leiewater. Dan moest ik naar een of andere visvijver om met vis thuis te kunnen komen. Maar dat vind ik niet plezant, ik vis nog het liefst in natuurlijk water.’

‘Welke soorten zitten er zoal in de Leie ?’ vroeg ik hem.

‘Ze hebben allerlei soorten vis uitgezet: rivierpaling, karper en ook snoekbaars. Karper gaat het gemakkelijkst.’

Er voeren traag enkele plezierboten voorbij. De hekgolven maakten slechts dikke rimpels op het water. Zijn dobber bleef rustig meedeinen.

‘Het is goed voor de vangst als er beweging is in het water,’ ging hij voort, alsof hij mijn gedachten raadde.

Vanaf een dek wuifde iemand naar hem. Ze wisselden enkele kwinkslagen uit, ten teken dat ze elkaar al lang kenden.

‘Hoe lang komt ge hier al vissen ?’ vroeg ik.

‘Van toen ik nog een jonge gast was, wilde ik op de Leie vissen. Als ik tijd had en het weer was goed, kon je mij hier vinden. Toen was de Leie wel zeker tienmaal zuiverder dan nu. Hopen vis zaten er toen in, jong, hopen vis.’ Hij raakte maar niet uitgepraat over ‘zijn’ Leie.

Weer een jacht dat voorbijvoer, weer de vriendelijke begroetingen.

‘Je bent hier inderdaad goed bekend,’ beaamde ik.

‘Ja, da’s toch een beetje normaal, nietwaar, als ge zelf op de patrouilleboot van de Leie werkt, niet ? Ik ken niet alleen de rivier vanbuiten, ook de meeste rivierjachten van de clubs hebben geen geheimen meer voor mij. Alleen vreemde jachten durven wel eens te snel te varen en speedboten houden we extra in ’t oog.’

Vissen in de Leie, patrouilleren op de Leie, controleren van boten op de Leie, het was met de jaren inderdaad een beetje ‘zijn’ Leie geworden.

